

MOS CRĂCIUN

**DE CE-AM CRESCUT PREA MARE,
MOȘ CRĂCIUN ?**

De ce-am crescut prea mare,
Moș Crăciun,
Și-n cartea ta m-ai șters dintre copii ?
Oprește săniuța ! Hai, fii bun !
Te-aștept măcar o dată să mai vii...

Azi nu rîvnesc la sacul tău din spate
Și nici la dulciuri sau la jucării.
Mi-e dor de tine, MIT de bunătate,
De nerăbdarea de copil, că o să vii...

Mi-e dor de-a ta mustață de fuior,
De albul bărbii lungi de vată,
Lipită-n grabă, strîmbă uneori,
De vorba ta blajină, tremurată.

De duioșia ta cînd ascultai
Prinosul meu de poezii șoptite,
Atunci cînd pentru mine coborai
Pe pîrtii, cu stelute troienite.

E mult de-atunci... Azi, straiu-ți de poveste
L-am regăsit uitat în naftalină,
Nimic din acea vrajă nu mai este,
Doar neaua, ca atunci, cade-n grădină.

Printre nămeți, pe drumul troienit,
Azi, ce n-aș da să-mi vii, moșnege bun!
Eram atunci atît de fericit...
De ce-am crescut prea mare,
Moș Crăciun?

Autor necunoscut

DOINITA SCRIE LUI MOS CRĂCIUN
Vasile Posteuca

O, Mos Craciun, batrane bun,
Am vrut sa te'ntalnesc si eu.
Si-am vrut. O Mos Craciun,

Am vrut sa-ti spun,
Tot chinul meu si tot amarul greu;
Ca numai tu asculți copiii, Mos Craciun,
Da, numai tu esti bun,
Si Dumnezeu...

Am, Mos Craciun, o calda rugaminte.
Anume, de te duci prin tari, departe,
Sa-i iesi si lui taticul inainte,
Si roaga-l sa ne scrie grabnic, carte,
Ca noi numai de lacrimi avem parte...

Mamica n'a mai ras de ani de zile,
Sau rasfoim scrisori cu inechite file,
Venite de la dansul din razboi,
Si oridecateori e vorba de taticul,
De cand se mai batea cu bolsevicul,
Se las'o toamna neagra peste noi...

Mamica tace vesnic si ofteaza,
Si-aprinde seara lumanarea'n sfesnic,
De noi topim cu Precista'ntr'o raza,
Cu plansul ei si Pruncul ei cel vesnic...

Sa-i spui asa, taticii, Mos Craciune,
Ca suntem mari si-umblam acum la scoala,
Dar basme nu mai are cin'ne spune...
Bunica -spune mama, cand ne spala-
S'a dus intr'o Dumineca la liturghie
Si s'a'ntalnit cu Dumnezeu,
Si-au tot vorbit mereu si s'au tot dus...
Si ea acum nu mai stie inapoi sa vie,
Nici plansetele noastre pan'la ea n'ajung,
Ca-i drumul lung,
Si-a pus-o Dumnezeu,
Ingrijitoare peste lumanarile de seu
Ce se aprind, in ceruri, sus,
Cand susoteste frunza si se lasa seara...

De-o vreme Dorul nu mai canta cu vioara
Ca n'am avut cu ce plati chirie,
Si-a scos mamica lucruri la vanzare;
Dar Dorul, Dorul, bietul, el nu stie,
Si-si canta'n gand romantele lunare...
El crede ca vioara-i la tocmit...

Da, Mos Craciun, traim cu totii ca'ntr'un schit,
Si ochii mamei parca's flori de tintirim...
De cand taticu-i dus si n'a venit...
In tot ce facem, spunem si gandim,
Noi numai de taticul povestim...

Ascuta, Mos Craciun, mamica spune,
-Povestea ei de leagan, cu'n taciune,
Ce s'a'ntalnit odata cu'n carbune-
Ca tata se mai bate... Si'ar sa vie,
Dar n'are cum pleca din batalie.

Ea biata spune, dar eu nu o mai cred,
Si-i plang de mila uneori sub pled.
Si-as vrea s'o mangai... Ah, de-as sti cum!
De-aceea, Mos Craciune, dac'o fi si-o fi,
Si-l vei cata si nu-l vei mai gasi,
Sub nici o zare si pe nici un drum,
Sa-mi spui in fata... nu ma mai minti,
Ca mie de atat mi-i frica:
De jalea ce-o va prinde pe mamica
-S'o prapadi si dansa ca bunica...-
Si vom ramane mici si fara de mamica...

Sa-mi spui in fata ca eu n'am sa plang.
Si mana palida la piept am sa i-o strang,
Am s'o desmierd, obraz langa obraz,
Si am sa-i spun tot intamplari cu haz,
Ca sa uitam de toate... Si-or sa treaca,
Ani dupa ani prin casa-ne saraca,
Pan' ce vom sti cu totii, intr'o zi,
Ca el, taticul, nu va mai veni...
Si ne vom mangaia'n tacere, ca orfanii,
Ce duc tristeti pe umeri si litanii...

Ti-am pus atatea lacrimi in scrisoare!
Intai spre rasarit si-apoi spre soare-apune,
Acuma du-te, Mos Craciune,
Si cata-ni-l si ada-l pe taticul.
Si dac'ar fi sa nu-l gasesti,
Sa nu-mi mai scrii povesti,
Trimite-mi indarat doar plicul...

Ca eu cunosc povestea care minte,
Si rugaciunile si lacrima fierbine;
Si-acuma du-te, Mos Craciun,
Drum bun, batrane drag, drum bun...

Doinita, fata mamei cea cuminte...

Peisaj de iarnă
Nichita Stănescu

O vreme de argint masiv
pe-alocuri innegrit de vreme,
tintat cu sori, metalic tiv,
la orizont scrasneste, geme

Copacii de argint, tacand,
din crengile de-argint, oprite,
nemailovind, nemaisunand
nici ore-ovale nici clipite

par, cum ii intalnesti, asa,
explozii impietrite, surde,
care-au tasnit spre cer candva,
din arhebuze si din durde

Dar eu bat campul iernii, greu
cu pasii de-argint ii sun argintul
O, fericit auzul meu!
Ecoul bate-n jur argintul

si-o clipa daca m-as opri
s-ar prabusi, de-argint, o clipa.
Si peste camp s-ar auzi
tintatul brau de-argint cum tipa!

MOȘ CRĂCIUN
Otilia Cazimir

Eu l-am văzut pe Moș Crăciun:
E un moșneag...
Cu barbă albă, cu cojoc și cu toiag,
Ca toți moșnegii care trec pe drum.

Departe, într-o țară fermecată
În care nimeni n-a ajuns vreodată,
Stă singur cuc într-un bordei de
fum.

Bătrânul, Moș Crăciun!

CÂNTEC PENTRU
MOȘ CRĂCIUN
Albert Zoltan

Moș Crăciun, bun venit !
Că ți-e frig de mult o știm.
Însă noi ne-am pregătit
Cât mai cald să te primim.

Lângă brad am așezat
Scăunelul ca să stai;
Și-o măsuță ți-am adus
Pentru daruri să o ai.

Oaspete la drum de seara
de O. Cazimir

Focul tremură-n oglindă
Și, de cine știe unde,
Pân' la patul tău pătrunde
Cântec dulce de colindă.

Adormitele colinde
Cată drumul îndărăt
Să se-ntoarcă zgribulite,
Prin căsuțele pitice,
Sub căciula de omăt.

Peste deal cu săniuș,
Moș Crăciun vine acuș'.
Trupu-i vechi și puținel,
Tremură sub cojocel,
Iar sub cușmă-i râd ghiduș,
Barba-n cetini pieptănată
Și mustățile de vată.

MOȘ CRĂCIUN

Pentru toți copiii buni
Moș Crăciun coboară seara
Încărcat cu jucării
Conducându-și sănioara.

Pune-n sacul lui vrăjit
Pentru fiecare-n parte
Jucării de pluș, creioane
Mașinuțe, chiar și-o carte.

Ninge
Boris Pasternak

Ninge, ce mai ninge!
Floarea de mușcată
Șade-n drum mirată,
Gerul o atinge.

Ninge. Totul zboară,
Strada, cotitura.
Treptele pe scară
Au pornit de-a dura.

Ninge. Spre pământ
Bolta nesfârșită:
Cu sumanul rupt,
Bolta peticită.

Cerul coborî,
Stă ca un nerod,
Sus în capul scării,
Doborât din pod.

Abia fu Crăcinul,
Anul nou s-arată,
La o depărtare
Numai de o șchioapă.

Ninge. Flori de gheață
Cu zăpada-n pas,
Treci la fel tu, viață,
Ce ne-ai mai rămas?

Poate că și anii
Se succed grămadă
Ca aceste vorbe
Scrise pe zăpadă...

Plantele-s mirate,
Drumu-i buimăcit.
Omu-a-ncărunțit.
Ninge peste toate.

Traducere de Marin Sorescu

Colindatorii
George Coșbuc

Cad fulgii mari, încet zburând
Si-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând,
De mult uitarăm jocul.
Demult și patul ne-păștepta,
Dar cine să se culce?
Rugată, mama repeta
Cu glasul rar și dulce

Cum sta pe paie-n frig Hristos
In ieslea cea săracă,
Si boul cum sufla milos,
Căldură ca să-i facă,
Drăguț un miel cum l-au adus
Păstorii de la stână
Si îngerii albi cântau pe sus,
Cu flori de măr în mână.

Si-auzi ! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Si vin mereu, s-opresc în drum,
Se-aud acum în tindă-
Noi stăm cu ochii pironiți
Si fără de suflare:
Sunt îngerii din cer veniți,
Cu Leroi, Domnul mare !

Ei cântă-nălțător si rar
Cântări de biruință,
Apoi se întorc și plâng amar
De-a Iudei necredință,
De spini, de-postași, și c-a murit..
Dar s-a deschis mormântul
Si El acum e-n cer suit
Si judecă pământul.

Si până nu tăceau la prag,
Noi nu vorbeam niciunul-
Sărac ne-a fost, dar cald și drag
In casă-ne Crăciunul.
Si în târziu ne biruia
Pe vatra caldă somnul,
Si-n vis vedeam tot flori de măr
Si-n fașă, mic, pe Domnul.

De Anul Nou
Petru Carare

Noaptea-i alba de ninsoare,
Ninge lin si indesar.
Cu o torba in spinare
Mos Craciun intra in sat.
Iar in urma dumisale,
Urecheat si dragalas,
Sare prin omatul moale
Un nastrusnic iepuras.
El aduce o solie
Pentru cainii cei haini:

Hai din asta zi sa fie
Numai pace-ntre jivini!
Si cum intra Craciunila
In ograda lui Onas,
Sare-un caine,
Fara mila
Hamaind la iepuras.
Iar acesta nu se lasa:
Mai Grivei, nu mai fa vorba!
Ia primeste-ne in casa
Si-o sa-ti dam ceva din torba.
Si mai afla de la mine:
Ti-ai trecut peste masura
Doar de Anul Nou, fratane,
Nu e bine sa faci gura.
Si Grivei, plin de sfiala,
Zice blandului ortac:
Scuza-ma de indrazneala,
Ca mai mult asa nu fac.
De-o fi vant, de-o fi furtuna,
Ti-oi da casa mea cu tot.
Si, in semn de pace buna,
Vino sa te pup pe bot!

Noapte de iarnă
Boris Pasternak

Ningea, ningea pe-ntreg pământul,
În toată zarea.
Ardea lumânarea pe masă,
Ardea lumânarea.

Cum, vara, roiesc musculițe
În jurul luminii, noian,
Toți fulgii, toți fulgii din curte
Se-nvârteceau la geam.

Lipea pe geam viscolul cercuri,
Săgeți indicând depărtarea,
Ardea lumânarea pe masă,
Ardea lumânarea.

Strângea tavanul luminat
Tot umbre bizare,
Destine ale încrucișării,
Încrucișări de mâini, încrucișări de picioare.

Și doi pantofiori lunecau
Cu zgomot sec jos,
Pe rochie lumânarea își picura
Lacrimile, sfios.

Și totul pierea în pâcla zăpezii,
Albă, căruntă,
Ardea lumânarea pe masă,
O rugăciune de sfântă.

Și un ungher sufla în feștilă
Și focul ispitei învolburate
Își ridica precum un înger
Două aripi încrucișate.

A nins toată luna, în februarie,
Și mereu, ca ninsoarea,
Ardea lumânarea pe masă,
Ardea lumânarea.

Traducere de Marin Sorescu

**Iarna pe ulita
de George Cosbuc**

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe rîu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sânni,
De pe coastă vin țipând
Și se-mping și sar rîzând;
Prin zăpadă fac mătânii,
Vrînd-nevrînd.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gâlcevesc
Vrăbii gureșe, când norii
Ploi vestesc.

Cei mai mari acum, din sfadă,
Stau pe-ncăierate puși;
Cei mai mici, de foame-aduși,
Se scâncesc și plâng grămadă
Pe la uși.

Colo-n colț acum răsare
Un copil, al nu știu cui,
Largi de-un cot sunt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare
Parcă nu-i.

Haina-i măturând pămîntul
Și-o târăște-abea, abea;
Cinci ca el încap în ea,
Să mai bată, soro, vîntul
Dac-o vrea!

El e sol precum se vede,
Mă-sa l-a trimis în sat,
Vezi, de-aceea-i încruntat,
Și s-avîntă, și se crede
Că-i bărbat;

Cade-n brînci și să ridică
Dînd pe ceafă puțințel
Toată lâna unui miel:
O căciulă mai voinică
Decât el.

Și tot vine, tot înoată,
Dar deodată cu ochi vii,
Stă pe loc—să mi te ții!
Colo, zgomotoasă gloată,
De copii!

El degrabă-n jur chitește
Vrun ocol, căci e pierdut,
Dar copiii l-au văzut!
Toată ceata năvălește
Pe-ntrecut.

—„Uite-i, mă, căciula, frate,
Mare cât o zi de post—
Aoleu, ce urs mi-a fost!
Au sub dânsa șapte sate
Adăpost!“

Unii-l iau grăbit la vale,
Alții-n glumă parte-i țin—
Uite-i, fără pic de vin
S-au jurat să-mbete-n cale
Pe creștin!

Vine-o babă-ncet pe stradă
În jocul rupt al ei
Și încins cu sfori de tei.
Stă pe loc acum să vadă
Și ea ce-i.

S-oțerește rău bătrîna
Pentru micul Barbă-Cot,
—„Ați înnebunit de tot—
Puiul mamii, dă-mi tu mîna
Să te scot!“

Cică vrei să stingi cu paie
Focul când e-n clăi cu fîn,
Și-apoi zici că ești român!
Biata bab-a-ntrat în laie
La stăpîn.

Ca pe-o bufniț-o-nconjoară
Și-o petrec cu chiu, cu vai,
Și se țin de dânsa scai,
Plină-i strîmta ulicioară
De alai.

Nu e chip să-i faci cu buna
Să-și păzească drumul lor!
Rîd și sar într-un picior,
Se-nvîrtesc și țipă-ntruna
Mai cu zor.

Baba și-a uitat învățul:
Bate,-njură, dă din mîni:

—„Dracilor, sunteți păgâni?
Maica mea! Să stai cu bățul
Ca la câni!“

Și cu bățul se-nvîrtește
Ca să-și facă-n jur ocol;
Dar abia e locul gol,
Și mulțimea năvălește
Iarăși stol.

Astfel tabăra se duce
Lălăind în chip avan:
Baba-n mijloc, căpitan,
Scuipă-n sân și face cruce
De Satan.

Ba se răscolesc și câinii
De prin curți, și sar la ei.
Pe la garduri ies femeii,
Se urnesc mirați bătrînii
Din bordei.

—„Ce-i pe drum atîta gură?“
—„Nu-i nimic. Copii ștregari.
—„Ei, auzi! Vede-a-i-aș mari,
Parcă trece-adunătură
De tătari!“

Când crivatul cu iarna...
de Mihai Eminescu

I

Când crivatul cu iarna din nord vine în spate
Si matura cu-aripe-i câmpii întinse late,
Când lanuri de-argint luciu pe țara se astern,
Vanturi scutur aripe, zapada norii cern...
Imi place-atuncea-n scaun să stau în drept de vatră,
S-aud cainii sub garduri ca scheauna și latra,
Jaraticul să-l potol, să-l sfarm cu lunge clești,
Sa cuget basme mandre, poetice povesti.
Pe jos să sada fete pe tolul asternut,
Sa scarmene cu mână lână, cu gura glume,
Iar eu să-ascult pe gânduri și să mă uit de lume,
Cu mintea să-umblu drumul povestilor ce-aud.
Orologiul să sune — un greier amortit —
Si cald să treacă focul prin vinele-mi distinse,
Sa vad roze de aur și sărutări aprinse
În vreascuri, ce-n foc puse trăsesc des risipit,
Ca vorba unei babe marunta, tanduroasă.
Atuncea focu-mi spune povestea-a mai frumoasă.
Din el o aud astfel cum voi să o aud
S-amestec celelalte cu glasul-i palpat.
Si mandru-acest amestec gândirea-mi o descoasă,
O-nsira apoi iarăși cum dansa a voit.

Astfel gândirea-nsira o mie de margele —
Un sir întins și luciu dar fără de sfârșit;
Somnul m-apuca-n brate prin gândurile mele
Si-n somn mă mai urmează a lor bland glas uimit.
Prin sirul lor ce sună, orologiul cu jele
L-aud sunând ca greier batrân și răgusit;
În urmă tace chiar și a mamei rugăciune —
La gânduri sclipitoare un capăt ea le pune.
Ajung la ea și noaptea umbririle-i și-ntinse.
Pe fruntea ei cea dulce culeg blande visări,
Amorul lin își moaie aripele lui stinse,
Pe ochii ei eu caut profunde sărutări —
Ea-nchide surazând lungi genele ei plânse
Si glasul ei e cântec în line tremurări,
Pe sani rotunzi, albi, netezi, ea fruntea mea asează —
Adorm și ea la capu-mi surade și veghează.

II

Dar toate-acele basme în somnu-mi mă urmează,
Se-mbina, se-nfasoară, se luptă, se desfac,
Copilele din basmu, cu ochii cu dulci raze,
Cu parul negru coade, cu chipul dulce drag,
Si fete-frumosi cu plete în haine luminoase,
Cu ochi caprii, nalti, mandri ca arborii de fag —
În visele din somnu-mi să-adun să se imbine,
Fac nunti de patru zile și de patru nopți pline.
Imi pare-atunci ca mandra Ileana Cosinzeana,
Cu ochi, albastre stele, blondă, un spic de graț,
În mine se-ndrăgește și-usoară-aeriana

S-asaza pe genunchii-mi, cunjura gatul meu,
Eu netezesc cu mână arcata ei spranceana,
Ea ochii-uror și-nchide, zăbind în visul său —
Ochii i-s plini de lacrimi ce nu le înțelege,
Cu buze-abia deschise imi spune blande sege.
Imi pare că e vară, că noaptea-i dulce brună,
Ca lanuri undoiaza, ca apele lin plâng,
Ca nouri îi sparge-o armonioasă lună,
Ca stelele din ceruri se scutura și ning —
Prin lanuri înflorite noi mergem împreună
Si mandre flori câmpene eu pentru dansa strâng
Si ea la îngrijirea-mi cea dulce imi zăbăste,
Iar sufletul imi rade, și inima imi crește.
Lună prin nouri inger pe lume bland veghează.
Somnul aduce-n lume copiii lui natangi.
Pe rău fiece undă se-mbracă cu o rază,
Copacii se cutremur în fruntile de stânci,
Lumina se-mprăstie în panza luminoasă
Pe merii plini cu floare-n grădinele adânci —
Si eu, la trunchiul unui, visez la ea deștept,
În ploaia de flori roze pe dansă o aștept.
Ea vine și pe sânul-mi cu dulce ce se lasă!
În pletele-mi și-arunca micuța mână ei,
Si umedă-i suflare, pură, copilaroasă,
Adie bland pe frunte-mi și peste ochii mei,
Apoi fata-i uimită de pieptu-mi ea apasă
Si lacrimi de iubire i-nunda ochii săi,
Iar eu pe mâini, pe gură, pe ochi, pe albu-i gât,
Încet, beat de iubire, o mângăi, o sărut.
Si sărutări o mie trezesc în ea mii vise
Si fruntea-i turburată să-apeleacă ca un crin;
În ochii ei cei limpezi, sub genele-i închise,
O lume e de visuri, o lume de senin;
Ea fără sir vorbește, și dulcile-i surase
Cu lacrimi se amestec, și buzele-i suspin —
Ea doarme astfel trează, din somn când se trezește
Cu buzele mă cata, cu ochii imi zăbăste.
În vis mă arde soare și cerul e văpăie,
Pe lac barca e-mpinsă de valuri care merg,
Iar undele-i uimite, profunde și balaie
Reflectă-n ele tarmii — se-ntuneacă, se sterg...
În barca sed să-ascult eu a inimii-mi bataie
Căci eu că randunica la dansă iar alert —
Pe-a malurilor arbori și frunza este mută —
Misterul lin surade pe lumea cea tăcută.

**Iarna blajină
de Tudor Arghezi**

Iarna blajină
A intrat în voi, întâi, ca o lumină
Preacinstită, pomule,
Preagingașe, omule.

A rămas de astă-vară
Luna-n crengile de ceară.
Pomule mic,
Ce torci tu, borangic?

Buruienile sunt îmbrăcate
Și încălțate
Cu târlici
De panglici.

În streășinile mele
Vrăbiile au adus perini și saltele.
Pisica bătrână
Și-a pus ciorapii de lână,
Și torcând pe neștiute
Din carâmbi și căpute
S-a-mbrăcat cu tricou
Cenușiu și nou.

**Ninge
Otilia Cazimir**

Ssst! Măicuța gerului,
Cu mânuța înghețată,
Bate-n poarta cerului
Și întreabă supărată:

-Unde-s stelele de sus?
-Iaca, nu-s!
Vântul rău le-a scuturat
Și le-mprăștie prin sat.

Uite una: s-a desprins
Dintr-o margine de nor
Și coboară-ncetișor...
-Oare-a nins?

E un fulg și-i cel dintâi
Și aduce-n vânt ninsoare,
Drumuri albe peste văi,
Râs curat în ochii tăi,
Sănioare,
Zurgălăi...

Toată lumea se joacă
De-a un fir de promoroacă,
De-a țandăra, de-a cremene,
Vrând să fie-asemena.

Floarea nu mai vrea să dea
Și s-a făcut nuia.
Apa face minuni
Și soiuri de minciuni.
La jghiaburi, burlane și ciuturi:
Vergele, mărgelile și ciucuri.
Melcul urduros
S-a făcut somnuros:
Dintr-un fel de pământel,
Pe care-l știe numai el,
Și cu un fel de meșteșug,
Și-a făcut un fel de belciug
Sfredelit, găurit, învârtit –
Și s-a zidit
Pe un an

Într-un fel de pantof, dintr-un fel de porțelan.

Toate taie, toate-nțeapă,
Din văzduh și apă,
Și presărat cu ghimpi mici
Pământul se ghemuie ca un arici.

**CRĂCIUNUL COPIILOR
Octavian Goga**

Dragi copii din țara asta,
Va mirati voi cum se poate,
Mos Craciun, din cer de-acolo,
Sa le stie toate, toate.

Uite cum: Va spune Badea...
Iarna'n noapte, pe zapada,
El trimite câte-un înger
La fereastra ca sa vada...

Ingerii se uita'n casa
Vad si spun, iar mosul are
Colo'n cer, la el in tinda,
Pe genunchi o carte mare.

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil si ce purtare...
Si de-acolo stie Mosul,
Că-i siret el, lucru mare.

Drumul cu povești de Tudor Arghezi

Trece ca o pânză, desfăcut din trâmbe,
Vântul rău și taie dealurile strâmbe.
Ia pustietatea vânăta din dungă,
Răscolind scaieții și răchita lungă.

În copacii negri recea lui arsură
Pune glomotoace de cleștar și zgură.
Râjnițele sale lasă rumeguș.
Cleiurile sale fac alunecuș,
Povârnișul luciu, dis-de-dimineată,
S-a-nvelit cu țiplă și pojghii de gheață.
Apele de-a valma, balta tot așa,
Au făcut deasupra sloi de tinichea.
Totul, dintr-o dată, se copilărește,
Vrând să se-mpietrească ce nu se-mpietrește.

Au fugit din sălcii mierlele și cucii.
Numai cioaca poate sta în vârful crucii.
Au zburat vulturii-n lumea ceealaltă,
Cu sfânta lumină nițeluș mai caldă.
Bieții de păianjeni, care torc mătăsa,
Șase luni din găuri nu mai au să iasă.
Floare și mireasma au tăcut chitic,
Marele se face din ce-n ce mai mic,
Până la tipicul mic al jucăriei,
Ca să-l ia cu mâna mai ușor copiii.
Despre câmp, atâta aș avea de zis,
Că e plin de iepuri până-n Paradis.
Dar în povestire e o-mpotrivire
Ce-ar putea pe alții decât noi să mire.

Moș Crăciun pornește,
Vântul îl oprește,
Vântul îi întoarce,
Încotro și-ncoace,
Sania, bădie:
Parc-ar fi, și nu e, tot o jucărie.
La răscruci pe drumuri, cinci vânturi, grămadă.
Sar să-i risipească stelele din ladă.
Lăzile sunt toate bine încuiate,
Lacătele grele-au chei întortochiate.

Lupii-ntre răspântii i-au ieșit nainte,
Fără să-și aducă barba lui aminte.
- "Ce cățați aicea, măi, căței mei, -
I-a muștrat unchiașul, - Țuluc și Grivei?
Dați-vă deoparte, fiare pământeste,
Nu-i pentru jivine drumul cu povești.
Ce vreți? Miei de păslă și cai de hârtie?
Poate mucavaua de foame să ție ?"
Puși pe două rânduri, în troianul gros,
Lupii, de rușine, au făcut frumos.
Va să zică, vântul, în feluri și chipuri,
Vru să-ntoarcă moșul din drum, cu tertipuri.
I-e necaz, că și el face pomi și stele,
Frumuseți și lucruri, mari și mărunțele,
Din postavul lumii, alb, împărătesc.
Ce folos, că-ndată toate se topesc:
Străveziu, ușure, horbote, broboade,
Lucrul lui, ca scrumul, se sfarmă și cade,
Iar, ca să dureze, cât de cât mai bine,
Trebuie să-l lase-n ramura ce-l ține;
Pe când el, Unchiașul, pe al lui îl mută
De nu se sfărâmă unul dintr-o sută.
Toate-ajung diseară bune și întregi
Și țin pân'la anul fără să le dregi.

Iată de ce-njură vântul și-l înțeapă
Și de ce Unchiașul nu vrea să priceapă.

După multă trudă, poftim că sosește.
Rumen, gras și vesel, mână boierește,
Hamuri și zorzoane îi încing măgarii,
Albi cum e sideful, iuți ca telegarii.
Potcoviți cu sticlă și cu giuvaere,
Ca să aibă-n coastă copita putere.
A sosit cu bine Moș Crăciun, dar știu
C-a ținut și plosca, bine, cu rachiu.

**Fulg
de Nicolae Labis**

Desfrunzit și prea bătrân,
Tremură de frig gorunul.
Au căzut și-ntâii fulgi
Și l-am prins din zbor pe unul.

Migălos lucrată-n fir,
Floarea mică și rotundă
S-a topit și a murit –
O minune de-o secundă.

M-am întors înduișat
Să scriu trista ei poveste;
Despre-un fulg care-a venit
Timpuriu și nu mai este.

-“Pentru ce n-ai mai rămas
În înaltul bolții tale,
De-ai venit atât de pur
Spre noroaiele din vale?

Care vânt neliniștit,
Răsucindu-te cu ură,
Ți-a mânat către pământ
Prea gingașa ta făptură?

Și de vreme ce sosiși,
Pentru ce-ai dat morții vamă?
Nu puteai să fii de-argint,
Ori de sticlă, ori de scamă?”

Dar în vreme ce scriam
Întrebarea mea nebună,
N-am văzut cum lângă geam
Ninge-ntruna și întruna.

Iar când ochii mi-am-nălțat,
Am văzut cum prin ninsoare
Valea-ntreagă lumina
Minunat scăpărătoare.

**Iarna
Vasile Alecsandri**

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor,plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge,noaptea ninge,dimineța ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp,pe dealuri,împrejur,în depărtare,
Ca fantasme albe plopilor înșirați se pierd în zare,
Și pe-ntinderea pustie,fără urme,fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbucii albi de fum.

Dar ninsoarea încetează,norii fug,doritul soare
Strălucește și dezmiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

**Colind
de Radu Gyr**

A venit si-aici Craciunul
Să ne mangaie surghiunul.

Cade alba nea
Peste viata mea.
Peste suflet ninge.
Cade alba nea
Peste viata mea
Care-aici se stinge.

Tremura albastre stele
Peste lacrimile mele.
Dumnezeu de sus
In inimi ne-a pus
Numai lacrimi grele.
Dumnezeu de sus
In inimi ne-a pus
Palpairi de stele...

Numai casa mea posaca
A'mpietrit sub promoroaca.
Stam în bezna grea,
Pentru noi nu-i stea,
Cerul nu s-aprinde.
Pentru sgribuliti
Ingerii grabiti
Nu aduc colinde.

O Iisuse imparate,
Iarta greseli si pacate.
Vin de-nchizi usor
Ranile ce dor,
Visul ni-l descuie.
Noi Te-om astepta ,
Căci pe crucea Ta
Stam batuti în cuie.

Maica Domnului Curata,
Ad'o veste minunata,
Infloreasca-n prag
Zambetul Tau drag
Ca o zi cu soare.
Zambetul Tau drag
L-asteptam în prag,
Noi, din inchisoare.

Peste fericiri apuse,
Tinde mila Ta Iisuse.
Cei din inchisori
Te asteapta-n zori,
Pieptul lor suspina.
Cei din inchisori
Te asteapta-n zori
Să le-aduci lumina.

**Iarna blajina
de Tudor Arghezi**

Iarna blajina
A intrat in voi, intai, ca o lumina
Preacinstita, pomule,
Preagingase, omule.

A ramas de asta-vara
Luna-n crengile de ceara.
Pomule mic,
Ce torci tu, borangic?

Buruienile sunt imbracate
Si incaltate
Cu tarlici
De panglici.

In streasinile mele
Vrabiile au adus perini si saltele.
Pisica batrana
Si-a pus ciorapii de lana,
Si torcand pe nestiute
Din carambi si capute
S-a-mbracat cu tricou
Cenusiu si nou.

Toata lumea se joaca
De-a un fir de promoroaca,
De-a tandara, de-a cremene,
Vrand sa fie-asemenea.

Floarea nu mai vrea sa dea
Si s-a facut nuia.
Apa face minuni
Si soiuri de minciuni.
La jghiaburi, burlane si ciuturi:
Vergele, margele si ciucuri.

Melcul urduros
S-a facut somnuros:
Dintr-un fel de pamantel,
Pe care-l stie numai el,
Si cu un fel de mestesug,
Si-a facut un fel de belciug
Sfredelit, gaurit, invartit â€œ
Si s-a zidit
Pe un an

Intr-un fel de pantof, dintr-un fel de portelan.

Toate taie, toate-nteapa,
Din vazduh si apa,
Si presarat cu ghimpi mici
Pamantul se ghemuie ca un arici.

**Gerul
de Vasile Alecsandri**

Gerul aspru și sălbatic strânge-n brațe-i cu jelire
Neagra luncă de pe vale care zace-n amorțire;
El ca pe-o mireasă moartă o-ncunună despre zori
C-un vâl alb de promoroacă și cu țurțuri lucitori.

Gerul vine de la munte, la fereastră se oprește
Și, privind la focul vesel care-n sobe strălucește,
El depune flori de iarnă pe cristalul înghețat,
Crini și roze de zăpadă ce cu drag le-a sărutat.

Gerul face cu-o suflare pod de gheață între maluri,
Pune streșinilor casei o ghirlandă de cristaluri,
Iar pe fete de copile înflorește trandafiri,
Să ne-aducă viu aminte de-ale verii înfloriri.

Gerul dă aripi de vultur cailor în spumegare
Ce se-ntrec pe câmpul luciu, scotând aburi lungi pe
nare.

O! tu, gerule năprasnic, vin', îndeasnnă calul meu
Să mă poarte ca săgeata unde el știe, și eu!

**Soarele , vantul si gerul
de Vasile Alecsandri**

Trei călători fantastici cutreieră pământul:
Soarele splendid, gerul îngrozitor și vântul.

Unul dă viață, altul dă moarte, aparând,
Al treilea mângâie cu aripa-i, zburând.

Ei întâlnesc o fată, voioasă căprioară,
Ca soarele de vie, ca vântul de ușoară.

Și-i zic: "Copilă dragă, alege din noi trei,
De vrei să fii mireasă, pe care tu îl vrei!"

Românca le răspunde cu o veselă zâmbire:
"Sunt sprintenă ca vântul, pe dânsu-l vreau de mire!"

"Cum? eu, lumina lumii! pe mine m-ai respins?
Am să mă răzbun la vară cu focul meu nestins."

"Cum? zice gerul aspru, m-ai depărtat pe mine?
Am să îngheț la iarnă și inima din tine."

"Nu-mi pasă, mândre soare, de focu-ți arzător
Cât mi-a suflă în față un vânt răcoritor.

Nici de-al tău frig nu-mi pasă, o gerule de gheață,
Cât vântu-n mezul iernii nu mi-a suflă în față."

**Anul Nou
de Vasile Militaru**

Din cireșul veșniciei
S-a mai scuturat o floare
După ce-a visat sub lună
După ce-a surâs sub soare.

Și-n clipița-n care floarea
A căzut pierind în vânt,
Câte visuri neîmplinite,
Câte doruri nu s-au frânt!

Dar în locul celei duse,
Altă floare vine acum,
Sufletul să ni-l îmbete
Cu nemaigustat parfum.

Și cum primăvara codrul
Muguri mii desface-n rouă,
Floarea nouă ne aduce
Muguri de nădejde nouă.

Îmbrăcați al vostru suflet
În veșmânt de sărbătoare
Și primiți cu imn de slavă
Noua veșniciei floare.

Iar dacă-ntre voi iubirea
Va cânta fără să plângă,
Nici un vis n-o fi himera,
Nici un dor n-o să se frângă

**Bradul
de Vasile Alecsandri**

Sus pe culme bradul verde
Sub zăpada albicioasă
Printre negură se pierde
Ca o fantasmă geroasă,

Și privește cu-ntristare
Cum se primblă prin răstoace
Iarna pe un urs călare,
Iarna cu șapte cojoace.

El se scutură și zice:
"În zadar tu, vrăjitoare,
Aduci viforul pe-aice,
Aduci zile fără soare.

În zadar îngheți pământul,
Ucizi florile și stupii
Și trimiți moartea cu vântul
Și trimiți foamea cu lupii.

În zadar a ta suflare
Apa-n râuri o încheagă,
Șterge urma pe cărare
Și de mine m-i leagă.

În zadar aduci cu tine
Corbul negru și prădalnic,
Și din codrii cu jivine
Faci să iasă urlet jalnic.

În zadar, urgie crudă,
Lungești noaptea-ntunecoasă
Și, râzând de-a lumii trudă,
Scurtezi ziua luminoasă.

În zadar îmi pui povară
De zăpadă și de gheață.
Fie iarnă, fie vară,
Eu păstrez a mea verdeță!"

**Mos Ajunul
de T. Dutescu-Dutu**

A batut la usa noastră
Pâna-n ziua Mos Ajunul,
Sa ne-aduca veste noua,
Cum ca mâine e Craciunul.

Am tras repede zavorul,
De la usa din pridvor
Si intrând unchiasu-n casa,
Ne-a urat: „Noroc si spor!

A nins vremea peste mosul
Si-i e barba de zapada,
Ca omatul ce se-asterne,
În troiene prin ograda.

Iar pe umeri, deopotriva
Cu povara cea de ani,
Într-un sac cu daruri poarta
Jucarii si gologani.

Lânga vatra ni s-asaza
Si cu drag ne povesteste,
Basmul sfânt al Celui care
Toata-lumea cârmuieste.

Basmul nasterii slavite,
A copilului Hristos,
Care lumii rasarit-a
Soare nou si luminos.

Apoi mosul ne saruta
Si ne 'mparte gologani,
Iar copiii, roata în juru-i,
Îi ureaza: „la multi arii!"

Si se duce Mos Ajunul,
Cel cu barba de zapada,
Revarsând belsug si daruri,
Din ograda în ograda.

**Mos Craciun
de T. Delacrainici**

Mos Craciun din nou sosit-a de pe unde a umblat,
Obosit de lunga cale si de sacul încarcat!
Vine iarasi, ca-n toti anii, sa aduca jucarii,
Hainute si casti frumoase, pentru cei cuminti, copii!

Si va-ndeamna mosul astazi: sa fiti buni cu cei
sarmani,
Ai caror parinti sunt bolnavi, si n-au tirana si nici bani;
Pentru care sarbatoarea nu e zi de bucurie,
Ci prilej de lacrimi este, de griji si de saracie!

Sa fiti silitori la scoala; pe parinti sa-i ascultati,
Fiindca ei va poarta grija, chiar când sunt împovarati!
Respect catre cei în vârsta sa aveti întotdeauna!
La purtare luati seama, si nu umblati cu minciuna!

Mai presus, însa, de toate, - sa credeti în Dumnezeu,
Paziti-va de ispite si rugati-va mereu!
Numai daca faceti astfel, Mos Craciun va mai veni
Si la anul, tot cu daruri, iar voi va veti veseli!...

**La gura sobei
de Vasile Alecsandri**

Așezat la gura sobei noaptea pe când viscolește
Privesc focul, scump tovarăș, care vesel pâlpâiește.
Și prin flacăra albastră vreascurilor de aluni
Văd trecând în zbor fantastic a poveștilor minuni.

Iată-o pasăre măiastră prinsă-n luptă c-un balaur;
Iată cerbi cu stele-n frunte care trec pe punți de aur;
Iată cai ce fug ca gândul; iată zmei înaripați
Care-ascund în mari palaturi mândre fete de-mpărați.

Iată pajuri năzdrăvane care vin din neagra lume,
Aducând pe lumea albă feți-frumoși cu falnic nume;
Iată-n lacul cel de lapte toate zânele din rai...
Nu departe stă Pepelea, tupilat în ilori de mai.

Dar pe mine ce m-atrage, dar pe mine ce mă-ncântă
E Ileana Cosânzeana!... în cosită floarea-i cântă.
Până-n ziuă stau pe gânduri și la ea privesc uimit,
Că-mi aduce viu aminte de-o minune ce-am iubit!

**Cu steaua
de Mos Grigore Sfatosul**

Prin vifornita de-afara,
Am venit cu steaua iara,
Si pe unde am venit
Calea s-a întroienit;
Nu-i chip drumul de gasit!

Strat de strat s-asterne neaua,
Nu mai colindam cu steaua;
Fiul din Ierusalim,
Pe Mesia, sa-l vestim.
Oamenii sa-nveselim!...

Geru-i aspru, iarna-i grea
Frig în staule era
Când copilul blând, Iisus,
Fiul tatalui de sus,
Mântuirea ne-a adus...

Iarna-n stresini prinde salbe,
Morii scutura flori albe,
Dumnezeu stapân milos,
Harul sa-si coboare jos.
- Fericiti întru Hristos!...

**Sania
de Vasile Alecsandri**

Zi cu soare, ger cu stele!... Hai, iubită, la primblare.
Caii mușcă-a lor zăbale, surugiul e călare;
Săniuța, cuib de iarnă, e cam strâmtă pentru doi...
Tu zâmbești?... Zâmbirea-ți zice că e bună pentru noi.

Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.
Surugiul chiuiește; caii sboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scânteii.

Pe câmpia înălbită, netedă, strălucitoare
Se văd insule de codri, s-aud câni la vânătoare;
Iar în lunca pudruită cu mărunț mărgăritar
Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;
Crengile-aninate-n cale ning stelute și se-ndoaie.
Iat-o gingașă mlădiță cu șirag de măștișori...
Tu o rupi?... Ea te stropește cu fulgi albi răcoritori.

**Baba iarna intra-n sat...
de Otilia Cazimir**

Alergand, ca de napasta,
Au venit buluc pe coasta
Doi baieti
Mai isteti,
Sa dea veste
La neveste
C-au vazut in deal la stana,
Coborand din varf de munte,
Peste ape fara punte,
Iarna sura si batrana...

Mai tarziu, mai pe-nserat,
A intrat si baba-n sat:
Uite-o-n capul podului,
In vazul norodului,
Pe-un butuc de lemn uscat,
Cu cojoc de capatat,
Cu naframa de furat,
Cu catrinta de aba
Vantul sa-l streкори prin ea!
Si cum sufla-n pumnii reci,
Scoate pacla pe poteci,
Iar pe fund de vai destrama
Neguri vinete, de scama...

Si-au iesit baietii mici,
Mici si multi
Si desculti,
Si cativa mai maricei
Cu biciusti si cu nuiete
Si cu prastii subtirele,
Sa alunge de pe-aici
Iarna cea cu ganduri rele...
Doamna-gerului, batrana,
S-a sculat de la pamant.
Si-naltand spre cer o mana,
Ca o cumpana uscata
De fantana.

A pornit in jos pe vant,
Incruntata,
Blestemand,
Si-a lasat in urma ei
Promoroaca si polei;
Pe ogoare,
Corbi si cioare
Prin paduri,
Lupii suri,
Si de-a lungul drumului
Numai scama fumului...

**Mos Craciun
de Otilia Cazimir**

Eu l-am vazut pe Mos Craciun, e un mosneag
Cu barba alba, cu cojoc si cu toiag,
Ca toti mosnegii care trec pe drum.

Departa, intr-o tara fermecata
In care nimeni n-a ajuns vreodata,
Sta singur cuc intr-un bordei de fum.

Si trage mosul, trage din lulea.
Si zilele se duc, si iarna vine,
Si prin casute-ncep a-l astepta
Baieti cuminti si fete mici ca tine.

Si intr-o sara, Dumnezeu-cel-Sfant
Intinde mana-i buna spre pamant
Si-anina-n cer, de-un fir de borangic,
Un pui de stea pentru Isus cel mic...

Atunci pe nevazute cararui,
Porneste Mos-Craciun cu sacul lui,
Si când adoarme zvonul de colinda,
El bate-n cet la usa de la tinda.

A fosit, mosneagul bun, si-acum un an,
Dar tu erai prea mica si nu stii:
Ti-a pus sub perinuta jucarii
Si-un cercel cu piatra de margean.

Iar când a fost sa iasa din iatac,
Maicuta l-a pândit de dupa usa,
Sa nu te vâre din gresala-n sac,
Ca pe-o papusa!

**Iarna
de Ion Pillat**

Ti-aduc omatul linistit ce-apasa,
Cu fulg usure, ca o piatra grea
Pe tarina, pe suflet si pe casa —
Si-l las pe geamuri preschimbat in stea.
De-acum campia va fi foaia noua
Pe care sanii-nseamna stranii dungi,
Si-n tine, calatorule, -o sa ploua
Cu zurgalai, cu amintiri, cu doruri lungi...

**Mos Craciun
de Mircea Dem. Radulescu**

Mag batrân din vremuri bune, Mos Craciune,
Rasarind din lumi de basme, tu vii iar cu traista plina
De minuni, de daruri sfinte si de datina crestina.
Mos Craciune, Mos Craciune,
Mag batrân din vremuri bune,
Azi, când vii cu traista plina, cum veneai si altadata,
Am sa-ti fac o rugaciune,
Mos Craciune...
Sunt copii la noi în tara, multi ca spuza de saraci,
Numai tu poti sa-i împaci...
Pe la vatra lor sarmana treci si-acum si nu uita
Sa le-aduci si lor o raza din milostivirea ta,
Si le-alina a lor povara:
Crestineasca bucurie sa cuprinda întreaga tara...
Pentru ei ma rog de tine,
Pentru ei si pentru tine,
Mos Craciune,
Mag iubit din vremuri bune.

**Vis Alb
de Otilia Cazimir**

As vrea cu tine sa ma duc departe,
La Polul Nord, sub cerul de opal,
Cand gheata marii clare se desparte
In blocuri plutitoare de cristal.
Desfasurand culorile-i spectrale,
S-ar inalta deasupra noastra ca un fald
Dantela aurorii boreale,
De purpura, de aur si smarald.
Banchiza alba ne-ar asterne-n fata
Covoare de omat imaculat.
Si-n adapostul mic, scobit in gheata,
Am arde-un foc de spirt denaturat.
Din larga-mparatie de zapada,
S-ar aduna fantasticul norod
Al noptilor polare, sa ne vada:
Ursi albi, de vata foca mari, de glod...
Iar cand natura-n soare nou invie
Si cand vazduhul nu mai e opac,
Intr-un bazin de sticla argintie
Ar licari oglinda unui lac. Acolo-n apa-i calma si
albastra
M-as duce-n zori de ziua sa ma scald
Si cat ar fi de frig, iubirea noastra
M-ar face sa-mi inchipui ca mi-i cald!

**Scrisoarea unui copil catre Mos Craciun
de G. Pasculescu-Orlea**

Mos Craciune,
În atâtia ani de-a rândul,
Mi-ai citit în taina gândul.
Si, în noaptea de Craciun,
Mi-ai trimis un înger bun.
Multe daruri mi-ai adus,
Când dormeam în visuri dus!...
Uite, ce te rog acum:
Sa te-abati putin din drum
Si, din sacul fermecat,
Parte buna sa le faci
Si copiilor saraci.
Si mai fa-le-o bucurie:
Scapa-i, zau, de saracie!
Pâine sa le pui pe masa,
Veselie da-le-n casa...
Apoi, te-as ruga fierbinte,
Adu-ti si de mine aminte:
De mai ai vreo jucarie,
Poti sa mi-o aduci si mie.

**Noapte de iarna
de George Toparceanu**

Cad din cer mărgăritare
Pe orașul adormit...

Plopii, umbre solitare
În văzduhul neclintit,
Visători ca amarezii
Stau de veghe la fereastră,
Și pe marmura zăpezii
Culcă umbra lor albastră.

Iarna!... Iarna tristă-mbracă
Streșinile somnoroase,
Pune vâl de promoroacă
Peste pomi și peste case.
Scoate-o lume ca din basme
În lumini de felinare -
Umple noaptea de fantasme
Neclintite și bizare.
Din ogeagul de cărbune
Face albă colonadă
Și pe trunchiuri negre pune
Capiteluri de zăpadă,
Iar prin crengile cochete
Flori de marmură anină, -
O ghirlandă de buchete
Care tremură-n lumină.
Reci podoabe-n ramuri goale
Plouă fără să le scuturi,
Ici, risipă de petale,
Colo, roi ușor de fluturi...

Și din valul de zăpadă,
Ca o mută arătare
Legănându-se pe stradă,
Un drumeț ciudat răsare...
Vine cu popasuri multe,
Face-n calea lui mătăanii.
Câte-odată stă s-asculte
Clopoteii de la sănii.
Alteori uimit tresare,
Dă din mâini șoptind grăbit -
Parcă spune-o taină mare
Unui soț închipuit...
Ca o umbră din poveste
Se strecoară-ncet, și iar
Stă deodată fără veste
Rezemat de-un felinar.

Fața lui se lămurește, -
Pare-nduioșat acum...
Visător și lung privește
Casele de peste drum:
Poartă mică... pomi în floare...
O fereastră luminată...
Streșini albe de ninsoare...
Toate-i par ca altădată!

Și păreri de rău trecute
Cad pe inima-i trudită,
Ca un stol de păsări mute
Pe-o grădină părăsită:
"Bulgăraș de gheață rece,
Iarna vine, vara trece
Și n-am cu cine-mi petrece...
Bulgăraș topit în foc,
Dacă n-am avut noroc!
Dacă n-am avut noroc..."

Glasul, înecat, se curmă.
Omul, șovăind în stradă,
Pleacă iar, lăsând în urmă
Pete negre pe zăpadă.

**Sania
de Vasile Alecsandri**

Zi cu soare, ger cu stele!... Hai, iubită, la primblare.
Caii mușcă-a lor zăbale, surugiul e călare;
Săniuța, cuib de iarnă, e cam strâmtă pentru doi...
Tu zâmbești?... Zâmbirea-ți zice că e bună pentru noi.

Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.
Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scânteii.

Pe câmpia înălbită, netedă, strălucitoare
Se văd insule de codri, s-aud câini la vânătoare,
Iar în lunca pudruiată cu mărunț mărgăritar
Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;
Crengile-aninate-n cale ning stelute și se-ndoaie.
Iată-o gingașă mlădită cu șirag de mățișori...
Tu o rupi?... Ea te stropește cu fulgi albi răcoritori.

**Poveste de omat
de Otilia Cazimir**

Tu nu stii...
A fost odata
O casuta fermecata
Si-n casuta-o fata mica,
Un pisoii si o bunica.

Si-ntr-o iarna, intr-o seara,
Fata s-a uitat afara
Si-a vazut cum prin perdea
Stelele râdeau de ea...

Dar pe drum cotit si nins,
Umbra sura s-a desprins:
Un voinic abia de-o schioapa
Inota-n omat ca-n apa.

Si proptinduse-n toiag,
Un toiag mai nalt ca el,
A-nceput sa cante-n prag,
Tremurat si subțirel...

Dormi?
Si nici n-am prins de veste!

Usa s-a inchis cu cheia,
Focu-si palpaie scanteia,
Si povestea nu-i poveste:

Eu eram fetita-aceea,
Iar bunica - nu mai este...

**La gura sobei
de Vasile Alecsandri**

Așezat la gura sobei noaptea pe când viscolește
Privesc focul, scump tovarăș, care vesel pâlpăiește.
Și prin flacăra albastră vreascurilor de aluni
Văd trecând în zbor fantastic a poveștilor minuni.

Iată-o pasăre măiastră prinsă-n luptă c-un balaur;
Iată cerbi cu stele-n frunte care trec pe punți de aur;
Iată cai ce fug ca gândul; iată zmei înaripați
Care-ascund în mari palaturi mândre fete de-mpărați.

Iată pajuri năzdrăvane care vin din neagra lume,
Aducând pe lumea albă feți-frumoși cu falnic nume;
Iată-n lacul cel de lapte toate zânele din rai...
Nu departe stă Pepelea, tupilat în ilori de mai.

Dar pe mine ce m-atrage, dar pe mine ce mă-ncântă
E Ileana Cosânzeana!... în cosită floarea-i cântă.
Până-n ziuă stau pe gânduri și la ea privesc uimit,
Că-mi aduce viu aminte de-o minune ce-am iubit!

**Ninge
de Otilia Cazimir**

Ssst!... Maicuta gerului,
Cu manuta inghetata,
Bate-n poarta cerului
Si intreaba suparata:

- Unde-s stelele de sus?
- Iaca, nu-s!
Vantul rau le-a scuturat
Si le-mprastie prin sat.

Uite una: s-a desprins
Dintr-o margine de nor
Si coboara-ncetisor...
- Oare-a nins?

E un fulg si-i cel dintai
Si aduce-n vant ninsoare,
Drumuri albe peste vai,
Ras curat in ochii tai,
Sanioare,
Zurgalai...

**Iarna
de Ion Luca Caragiale**

Negreșit că, sus în ceruri
Soarele fiind aprins,
Nu se simte frigul, gerul
Care astăzi ne-a cuprins.

Negreșit! Focul din soare
Nu-l plătește Dumnezeu,
Însă noi plătim, sârmanii,
Lemne și cărbuni mereu.

Doamne, de-ai veni-ntr-o noapte
Pe pământul înghețat
Ca să vezi cât e de jalnic
Să tot tremuri nencetat,

Tu, care-ți iubești făptura,
N-ai mai zice un cuvânt
Și-ai opri crivățul aspru
Să mai sufle pe pământ!

**Alb
de George Bacovia**

Orchestra începu cu-o indignare gratioasă.
Salonul alb visa cu roze albe --
Un vals de voaluri albe ...
Spatiu, infinit, de o tristete armonioasă ...

În aurora plină de vioare,
Balul alb s-a resfîrat pe întinsele cărări --
Cântau clare sărutări ...
Larg, miniatură de vremuri viitoare .

**Tablou de iarna
de George Bacovia**

Ninge grozav pe câmp la abator
Si sânge cald se scruge pe canal ;
Plină-i zăpada de sânge animal --
Si ninge mereu pe un trist patinor...

E albul aprins de sânge încheșat,
Si corbii se plimbă prin sânge... si sug ;
Dar ceasu-i târziu... în zări corbii fug
Pe câmp, la abator, s-a înnoptat.

Ninge mereu în zarea-nnoptată...
Si-acum când geamuri triste se aprind
Spre abator vin lupii licărind.
-- Iubito, sunt eu la usa înghețată...

**Si ninge...
de George Bacovia**

Și ninge în orașul mare
E noaptea plină de orgii,
Iar prin saloane aurii
S-aud orchestre, și fanfare.

Femei nocturne, singurele
La colț de stradă se ațin,
Desfrâu de bere și de vin
Prin berării, și cafenele.

De orbitoare galantare
De diamant, și de rubin...
Și de averi orașu-i plin,
Și ninge în orașul mare!...

**Ninge
de George Bacovia**

Când iar începe-a ninge
Mă simt de-un dor cuprins.
Mă văd, pe-un drum, departe,
Mergând, încet, și nins.

Sub streșină, cerdacul
Se-ntunecă măhnit;
Stă rezemată-o fată
De stâlp-nzăpădit.

**Amurg de iarna
de George Bacovia**

Amurg de iarnă, sumbru, de metal,
Câmpia albă - un imens rotund -
Vâslind, un corb încet vine din fund,
Tăind orizontul, diametral.

Copacii rari și ninși par de cristal.
Chemări de dispariție mă sorb,
Pe când, tăcut, se-ntoarce-același corb,
Tăind orizontul, diametral.

**Iarna
de Ion Luca Caragiale**

Negreșit că, sus în ceruri
Soarele fiind aprins,
Nu se simte frigul, gerul
Care astăzi ne-a cuprins.

Negreșit! Focul din soare
Nu-l plătește Dumnezeu,
Însă noi plătim, sârmanii,
Lemne și cărbuni mereu.

Doamne, de-ai veni-ntr-o noapte
Pe pământul înghețat
Ca să vezi cât e de jalnic
Să tot tremuri nencetat,

Tu, care-ți iubești făptura,
N-ai mai zice un cuvânt
Și-ai opri crivățul aspru
Să mai sufle pe pământ!

**Alb
de George Bacovia**

Orchestra începu cu-o indignare gratioasă.
Salonul alb visa cu roze albe --
Un vals de voaluri albe ...
Spatiu, infinit, de o tristete armonioasă ...

În aurora plină de vioare,
Balul alb s-a resfîrat pe întinsele cărări --
Cântau clare sărutări ...
Larg, miniatură de vremuri viitoare .

**Tablou de iarna
de George Bacovia**

Ninge grozav pe câmp la abator
Si sânge cald se scrüge pe canal ;
Plină-i zăpada de sânge animal --
Si ninge mereu pe un trist patinor...

E albul aprins de sânge închegat,
Si corbii se plimbă prin sânge... si sug ;
Dar ceasu-i târziu... în zări corbii fug
Pe câmp, la abator, s-a înnoptat.

Ninge mereu în zarea-nnoptată...
Si-acum când geamuri triste se aprind
Spre abator vin lupii licărind.
-- Iubito, sunt eu la usa înghetată...

**Si ninge...
de George Bacovia**

Și ninge în orașul mare
E noaptea plină de orgii,
Iar prin saloane aurii
S-aud orchestre, și fanfare.

Femei nocturne, singurele
La colț de stradă se ațin,
Desfrâu de bere și de vin
Prin berării, și cafenele.

De orbitoare galantare
De diamant, și de rubin...
Și de averi orașu-i plin,
Și ninge în orașul mare!...

**Ninge
de George Bacovia**

Când iar începe-a ninge
Mă simt de-un dor cuprins.
Mă văd, pe-un drum, departe,
Mergând, încet, și nins.

Sub streșină, cerdacul
Se-ntunecă mahnit;
Stă rezemată-o fată
De stâlp-nzăpădit.

**Amurg de iarna
de George Bacovia**

Amurg de iarnă, sumbru, de metal,
Câmpia albă - un imens rotund -
Vâslind, un corb încet vine din fund,
Tăind orizontul, diametral.

Copacii rari și ninși par de cristal.
Chemări de dispariție mă sorb,
Pe când, tăcut, se-ntoarce-același corb,
Tăind orizontul, diametral.

**De Ajunul Craciunului
de Elena Farago**

Toata noaptea asta, colo-n ceruri sus,
Stelele lucreaza fara de-ncetare,
Caci le-aduna-n claca steaua sfanta care
A-ndrumat pe vremuri Magii la Iisus.

Torc de zor în noaptea sfantului ajun
Câlti de nea si raze harnicele stele,
Pentru noi, copiii, torc sa faca ele,
Funia cu trepte pentru Mos Craciun.

Lunga cat e drumul din pamant la cer,
Trainica sa-i tina cosului povara,
Vor întinde-o-n noapte, nevazuta,scara
Mosului ce lupta cu-ndarjitul ger,

Ca sa ne aduca iar, de colo sus,
Pe la toti copiii darurile care
Ni le va trimite, iar, la fiecare
Sfânta si duioasa mama-a lui Iisus.

**Iarna
de Nicolae Labis**

Totu-i alb în jur cât vezi
Noi podoabe pomii-ncarcă
Și vibrează sub zăpezi
Satele-adormite parcă.
Doamna Iarna-n goană trece
În calești de vijelii –
Se turtesc de gemul rece
Nasuri carne și hazlii.
Prin odăi miroase-a pâine,
A fum cald și amărui
Zgreaptână la ușă-un câine
Să-și primească partea lui...
Tata iese să mai pună
Apă și nutreț la vacă;
Vine nins c-un fel de brumă
Și-n mustăți cu promoroacă.
Iar bunicul desfășoară
Basma pline de urgie,
Basma care te-nfioară
Despre vremuri de-odinioară,
Vremi ce-n veci n-au să mai fie.

**In seara de Craciun
de George Cosbuc**

Afara ninge linistit,
In casa arde focul;
Iar noi pe langa mama stand,
Demult uitaram jocul.

E noapte, patul e facut,
Dar cine sa se culce?
Cand mama spune de Iisus
Cu glasul rar si dulce.

Cum s-a nascut Hristos in frig,
In ieslea cea saraca,
Cum boul peste el sufla
Caldura ca sa-i faca.

Cum au venit la ieslea lui
Pastorii de la stana
Si ingerii cantand din cer,
Cu flori de mar in mana.

**Miezul iernii
de Vasile Alecsandri**

În păduri trăsnesc stejarii! E un ger amar, cumplit!
Stelele par înghețate, cerul pare oțelit,
Iar zăpada cristalină pe câmpii strălucitoare
Pare-un lan de diamanturi ce scârțâie sub picioare.

Fumuri albe se ridică în văzduhul scânteios
Ca înaltele coloane unui templu maiestos,
Și pe ele se așează bolta cerului senină,
Unde luna își aprinde farul tainic de lumină.

O! tablou măreț, fantastic!... Mii de stele argintii
În nemărginitul templu ard ca vecinice făclii.
Munții sunt a lui altare, codrii - organe sonoare
Unde crivățul pătrunde, scotând note-ngrozitoare.

Totul e în neclintire, fără viață, fără glas;
Nici un zbor în atmosferă, pe zăpadă - nici un pas;
Dar ce văd?... în raza lunii o fantasmă se arată...
E un lup ce se alungă după prada-i spăimântată!

**Uite, vine Mos Craciun
de Otilia Cazimir**

Prin nameti, în fapt de seara,
A plecat catre oras
Mos Craciun c-un iepuras
Înhamat la sanioara.

Drumurile-s troienite,
Noaptea vine, gerul creste...
Cu urechile ciulite
Iepurasul se grabeste.

Uite-o casa colo-n vale,
Cu ferestre luminate.
Mosul s-a oprit din cale,
Cu toiăgu-n poarta bate:

- Buna seara, buna seara!
Iaca, vin cu sanioara
Si cu daruri proaspete.
Bucurosi de oaspete?

- Bucurosi, bucurosi,
Striga glasuri de copii.
Mosule, de unde vii?
- Iaca, vin din mosi-stramosi,
Încarcat cu jucarii!

... Noapte rece si albastra.
Ies copiii la fereastra,
Sa se uite cum coboara,
Prin troianul urias,
Mos Craciun c-un iepuras
Înhamat la sanioara...

**Colindatorii
de George Cosbuc**

Cad fulgii mari încet zburând,
Și-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând
De mult uitarăm jocul.
De mult și patul ne-aștepta,
Dar cine să se culce?
Rugată, mama repeta
Cu glasul rar și dulce

Cum sta pe paie-n frig Hristos
În ieslea cea săracă,
Și boul cum sufla milos
Căldură ca să-i facă,
Drăguț un miel cum i-au adus
Păstorii de la stână
Și îngeri albi cântau pe sus
Cu flori de măr în mână.

Și-auzi! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Și vin mereu, s-opresc în drum;
S-aud acum în tindă
Noi stăm cu ochii pironiți
Și fără de suflare;
Sunt îngerii din cer veniți
Cu Ler, oi Domnul mare!

Ei cântă nălțător și rar
Cântări de biruință,
Apoi se-ntorc și plâng amar
De-a Iudei necredință,
De spini, de-ostași, și c-a murit...
Dar s-a deschis mormântul
Și El acum e-n cer suit
Și judeca pământul.

Și până nu tăceau la prag,
Noi nu vorbeam nici unul
Sărac ne-a fost, dar cald și drag
În casă-ne Crăciunul.
Și când târziu ne biruia
Pe vatra caldă somnul,
Prin vis vedeam tot flori de măr
Și-n fașe mic pe Domnul.

UITE, VINE MOȘ CRĂCIUN
Otilia Cazimir

Prin nămeți, în fapt de seară,
A plecat către oraș
Moș Crăciun c-un iepuraș
Înhămat la sânioară.

Drumurile-s troienite,
Noaptea vine, gerul crește...
Cu urechile ciulite
Iepurașul se grăbește.

Uite-o casă colo-n vale,
Cu ferestre luminate.
Moșul s-a oprit din cale,
Cu toiagu-n poartă bate:

- Bună seara, bună seara!
Iaca, vin cu sânioara
Și cu daruri proaspete.
Bucuroși de oaspete?
- Bucuroși, bucuroși,
Strigă glasuri de copii.
Moșule, de unde vii?
- Iaca, vin din moși-strămoși,
Încărcat cu jucării!

... Noapte rece și albastră.
Ies copiii la fereastră,
Să se uite cum coboară,
Prin troianul uriaș,
Moș Crăciun c-un iepuraș
Înhămat la sânioară...

LA DRUM
Otilia Cazimir

Moș Crăciun, la urcuș
S-a pornit cu sacu-n spate.
Drumu-i rău și-i lunecuș
Și moșneagul nu mai poate.

Lung se uită îndărăt,
Scuturându-și barba rară
De omăt,
Și oftează sub povară:
- Greu tătucă, greu de tine !
Iaca, stau și mă socot
Dacă nu cumva-i mai bine
Să mă mut mai către vară,
Că-s bătrân și nu mai pot !

SCRISOARE
Otilia Cazimir

Moș Crăciune, toți îmi spun
Că ești darnic și ești bun.
Eu îți scriu de mai-nainte
Că-s un băiețel cuminte,

Și-ți mai scriu, așa, să știi,
Că eu nu-ți cer jucării,
Cum ți-ar cere alți copii.
Însă nu m-aș supăra
Dacă tot mi-ai da ceva!
Dacă vrei, dă-mi o plăcuță,
Că mi-am spart-o pe cea veche,
Adă, pentru pisicuță,
Motocel ros la ureche.

Lui bunicu' - o lulea -
C-a pierdut-o, sărăcuțu'...
Poate-aduci vreun os lui Cuțu?
Poate ai vreo acadea?

Lui Dănuț cel mititel,
Care plânge-n copăiță,
Să-i aduci un covrigel...
Noapte bună! Niculiță.

**Nașterea Mântuitorului
Ion Creangă**

In Betleem colo-n oras
Dormeau visand locuitorii
Iar langa turma, pe imas
Stateau de paza, treji, pastorii.

Si-n miez de noapte dulce cant
Din cer cu stele-a rasunat
Se rumenise cerul sfant
Pastorii s-au cutremurat.

Din slavi un inger cobori:
"Fiti veseli!"- ingerul Ie-a spus
"Plecati, si-n staul veti gasi
Pe Craiul stelelor de sus!"

Pastorii veseli, in oras
Spre staul cu pasi iuti pornira
Si-un prunc atat de dragalas
Acolo-n paie ei gasira.

Nici leagan moale, nici vreun pat
Doar fan mirositor pe jos,
Pe fan, in iesle sta culcat
Micutul prunc: Iisus Christos.

El, Fiul domnului si Crai
Al stelelor de farmec pline
De-atunci cu drag, la voi, din Rai
Cu fiecare iarna vine!...

**CRĂCIUNUL COPIILOR
Octavian Goga**

Dragi copii din țara asta,
Vă mirați voi cum se poate
Moș Crăciun din ceriu de-acolo
De le știe toate-toate...

Uite cum, vă spune badea...
Iarna-n noapte, pe zăpadă,
El trimite câte-un înger
La fereastră să vă vadă...

Îngerii se uită-n casă,
Văd și spun - iar Moșul are
Colo-n ceriu la el, în tindă,
Pe genunchi o carte mare...

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil și ce purtare...
Și de-acolo știe Moșul,
Că-i șiret el, lucru mare.

**COLINDE, COLINDE
Minai Eminescu**

Colinde, colinde!
E vremea colindelor,
Căci gheața se-ntinde
Asemeni oglinzilor
Și tremură brazii
Mișcând rămurelele,
Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.
Se bucură copiii,
Copiii și fetele,
De dragul Mariei
Își piaptână pletele.
De dragul Mariei
Ș-a Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului.

**ÎN SEARA DE CRĂCIUN
George Coșbuc**

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul;
Iar noi pe lângă mama stând,
Demult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar și dulce.

Cum s-a născut Hristos
în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-i facă.

Cum au venit la ieslea lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

Poezie de Crăciun
Valeriu Cercel

A sosit din nou Crăciunul,
Casele de nea-s cernute,
Vin copii cu Moș Ajunul
La covrigi și la nuci multe ;
Printre fulgi din cer coboară
Bucuros cu nasu' roșu'
Și cu cerbi la sănioară,
Plin de daruri vine Moșu' ;
Bradul e împodobit,
Iar copii toți așteaptă,
"Iată-mă că am sosit !" ...
Nu se-aude nici o șoaptă ;
Ho ! ho ! ho ! băieți și fete,
De un an nu ne-am văzut,
Sunt la ușă multe ghete
Numai ele n-au crescut !
Am în sacul meu cel mare
Pentru toți, cumiți de-ați fost,
Daruri pentru fiecare,
Lista o știu pe de rost :
Tu Ileană, ești mai mică,
Pentru tine am bomboane
Și-o frumoasă păpușică
În rochiță cu volane ;
Lui Gigel, niște patine,
(M-a cam bâzâit puțin !)
Da' la școală-nvață bine
(Iaca musafirii vin !)
Lui drăguțu' de Ionel,
O mașină cu pedale,
Ai fost tare cumițel...

(Ce mireasmă de... sarmale !)
Nicușor, ca o fetiță,
Rușinos, nu vii în față ?!
Ți-am adus o pușculiță...
Nu mă lua mă de mustață !
Lui Getuța, că mi-ai scris,
Ți-am adus, precum se știe,
Tot ce mă-ta ți-a promis...
(Ah ! Miroase a... piftie !)
Vasilică, nu mă minte,
D-aia nici nu-l iau la rost :
Ai fost tu băiat cuminte ?!
Cum ? Ce spui ? Că nu ai fost ?!...
Lasă, lasă că ai fost !
Ia de-aicea de la moșu'!
(Că după atâta post,
Mă ucide... caltaboșu'!)
Ți-am adus mănuși, șosete
Și aici o jucărică,
O pereche de noi ghete...
(Mamăăă, ce-aș mai trage-o țuică !)
Măi Lenuțo, vin-aproape,
Dacă-mi spui o poezie
Scurtă (Că sunt plin de ape)
Uite ce-ți dă moșu' ție :
Și creioane colorate,
Jucării și ciocolată...
(Masa-i plină cu de toate
Musafirii mă așteaptă !)
Sacul s-a cam ușurat,
(Chiar și eu... însă de bani !)
Mai am trei daruri de dat...
(Și-am un vin de Drăgășani !)

...Papucei pentru bunica,
Nu este o soacră rea,
Umbleeee, toată ziua...
(Poate-așa mai scap de ea !)
Iară ție măi Mărie,
(Care mă faci fericit)
O cravată, pălărie,
Pentru...soțul tău iubit,
Iar apoi, să nu tresari (!)
O surpriză am aici,
Darurile cele mari,
Vin în pachetele mici !
Și-ți mai dau și un sărut...
Pentru toată omenirea,
Noaptea asta s-a născut,
Cel ce a adus iubirea !
.....
Plecă moșu' din poveste
Ce-a venit cu bucurii,
Fără să prindă de veste
Zarva mare de copii...
Nimeni nu a observat,
Doar Gigel nedumerit
Și chiar puțințel mirat
La ureche mi-a șoptit :
Moș Clăciun când a plecat...
Pe mama...a sălutat !